

Ali Bademci

12 eylül iřkencesinde
Ülkücü bir
gazetecinin dramı

ÖTÜKEN

*Bu kitabı, omuzlarımda
Tanrı'ya uğurlama şerefine nâil olduğum,
Adana'da 12 Eylül öncesi ülkücü şehitlerimizden
Tarih öğretmeni ve Ülkü-Bir başkanı
Tevfik PAMPAL
ile MHP delegesi
Mahmut ÖZELKAN'ın
aziz ruhlarına ithaf ediyorum.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz / 9

•

Hergün Gazetesi / 13

•

MHP ve Hergün / 19

•

Süleyman Ateş Dâvâsı / 24

•

Kan Gölü / 27

•

Gazeteden İşkençe Evine / 34

•

İlk İşkençe Kurbanları / 43

•

Falakalar Zinciri / 53

•

Ayaklardan Asılma / 59

•

İfâdenin Zaptı ve Tahliye / 65

•

Yeni Gözaltılar / 74

•

MHP ve Dâvâlar / 79

•

Hayat Devam Ediyor / 82

•

Ekler / 85

ÖNSÖZ

İNSANLARIN kaderleri çoğu zaman yaşadığı devirlerin olayları ile yakından ilgilidir. Bu sebeple Türkiye’de demokrasi devrinin milâdında doğmuş olan bizleri de 60’lı yılların sonuna doğru ülkede başlayan olayların şiddetle etkilediği bir gerçektir. Hattâ bizden beş yaş büyük ve beş yaş küçük olan kuşaklar da aynı kaderi paylaşmışlardır. Zamanın solcuları için icat edilen “68 Kuşağı” deyimini esasında toplumun değişik düşünce katmanlarından ziyade komünist solun devletle mücadelesini hatırlatmaktadır. Bu sebeple bunları hâlâ masum gençler olarak görmek ve suçları olmadığını söylemek tamamen psikolojik bir propagandadan başka bir anlam taşımamaktadır. Bu insanların devletle olan savaşlarında işkence gördükleri, ezildikleri, haksızlığa uğradıkları gibi görüşler üzerinde durarak düşünmek gerekli ise de başlatmış oldukları silahlı hareketi meşrû göstermek mümkün değildir. Çünkü bizim gerek imparatorluk ve gerekse cumhuriyet tarihimizde devletle silahlı mücadeleye girenlere hiçbir surette vatansever denilmediği gibi, bir başka ülke tarihinde bile böyle bir hususun yeri yoktur.

Komünist solun 1968’de, önce devletle başlayan silahlı çatışmasıyla, bu çatışmaların ülkücüler üzerinde odaklanması, aynı zamanlara denk gelmektedir. Tabii ki ülkeyi 12 Mart’a taşıyan şartlar ile daha sonra 12 Eylül 1980’e kadar aralıksız devam eden ve o zaman “Karşıt Görüşlülerin çatışması” ola-

rak adlandırılan vuruşma ve mücadeleyi birbirinden ayırmamız lâzımdır. Devlete ve ülkücülere karşı olan görüşlerine taraf gerekmeyen komünist sola karşılık, acaba “Ülkücülük” ne, “Ülkücüler” kim idi? Gerçekten “Ülkücülük” bir ABD projesi, “Ülkücüler” de onların milisleri miydi? Ülkücüler komünist solla olan mücadelelerinde devletin maşası veya hükümetlerin uşağı mıydı? Yani Alparslan Türkeş “Biz devletin yanındayız” derken yukarıdaki görüşleri mi doğruluyordu? Şimdi o günleri görmeyen gençler için bu soruları biraz deşerek not defterimize kaydedelim:

Türk Milliyetçiliği, Türkçülüğün genel adıdır. “Ülkücülük” ise bu deyimlerin siyasi ismidir. Ülkücülüğü ilk olarak Nihal Atsız telaffuz etmiş, fakat siyasete Alparslan Türkeş taşımıştır. Atsız-Türkeş çizgisindeki ülkücülük içinde; diğer görüşlere “Lâğım suyu” diyen Necip Fazıl’ın İdeologya Örgüsü ile Zeki Velidi’nin ilmî Türkçülüğü, Osman Turan’ın “Cihân Hâkimiyeti Mefkûresi”, Bahaeddin Ögel’in “Anayurt” tarifi ve Erol Güngör’ün felsefi milliyetçiliği ile Peyami Safa, Galip Erdem ve Dündar Taşer’in bembeyaz-tertemiz dünya görüşleri de vardır. Romancılarımız; Emine Işınsoy, şâirimiz Niyazi Yıldırım, ozanımız Dilâver Cebeci’nin ve daha nicelerin deyişleri “Ülkücülük” değil de nedir?

İşte gözler önündeki bütün bu gerekçelerden ötürü “Ülkücülük” bir ABD projesi olmadığı gibi “Ülkücüler” de onların milisleri değildir. Bir kere ABD gibi parası ve politikası ile dünyanın tek gücü olduğu iddiasında bulunan bir potansiyelin dünyanın hiçbir milliyetçiliğine tahammülü yoktur. Kaldı ki 1980 İhtilali’nin bir ABD organizesi olduğu düşünülecek olursa, bu müdahaleden ülkücüler ipe gidecek kadar neden zarar görmüşlerdir? Özellikle Türk Milliyetçiliği gibi derin kökleri, kalın gövdesi ve yemyeşil gür dalları olan bir ağaca bu saatten sonra aşı da yapılması mümkün değildir. Yüzbinlerce hain ve milyonlarca gaafil ise böyle bir ağacı kurutamaz. Olsa olsa biraz yaralar ki güçlü gövde kısa zamanda o yarala-

rın üzerini kapatır. Yeniden Türk devleti sıkıntıya girerse yine ülkücüler yanında olacak ve seve seve öleceklerdir. Bu yemin bugün birden fazlaya çıkmış olan bütün Türk devletleri için geçerlidir. İşte 1980'den önce bizim anladığımız ülkücülük budur ve târihe bunu kanlarımızla böyle yazdık.

Evet bizler yaşadığımız devrin yoğun olayları içinde “Ülkücülük”ten başka sığınacak liman bulamadık. 12 Eylül 1980 günü, “İhtilâl olmuş” dediler; ipe gitmemek için ne kaçacak ülke ne de bizi yerimizden kaldıracak bir imkân bulamadık. Ülkemizin falakasını bizleri kullanmak isteyenlerin nafakasına tercih ettik. İşte elinizdeki bu küçük kitapçık genç sayılabilecek bir yaşta fikirleri için falakaya yatırılıp ayaklarından tavana bağlanan bir düşünce adamının yaşadığı gerçek hayat hikâyesidir. Bu yazılarda kitabın her tarafında bir hayat tecrübesi olarak serpiştirilen ve âdetâ kanunlaşması gereken “Ülkücüye Notlar” göreceksiniz. Ağabeyimiz sayın Nevzat Kösoğlu, bir zamanlar, “Biz ülkücülüğe bugünkü ‘Hocaefendi’ hareketi gibi bir teşkilatlanma şekli düşünüyorduk. Ama gerek içte gerek dışta kendi halimize bırakmadılar;” gibi çok doğru bir teşhisle olması gereken gerçek ülkücülüğü tarif etmiştir. Ülkücülüğün yapısında hamaset, heyecan ve duygu vardır; fakat, siyasî yapılanmasında olmayası görüşlerin yeri yoktur. Asrımızın ilmî görüşlerine göre sosyal bir disiplin olan “Siyasi” kanunların dışına çıkmayıp, âdetâ “Oyunu kurallına göre oynama” atalar sözümüzün takipçisi olmalıyız. Bize emanet edilen ve olması gereken ülkücülük yolunu tâkip etmeliyiz. Böyle doğru görüşlere sarıldıktan sonra “Hiç arkaya bakmadan yürümek” gibi bir vasiyeti de yerine getirmiş olacağız.

Bu satırların yazarı içinde bulunduğumuz yıl içinde mahkemeleri kurulan 12 Eylül dâvâsının yargılamalarının ciddiyetine de inanmadığı için dâvâyâ müdahil de olmamıştır. Çünkü bu mahkemeler sonunda iki ihtiyara ne ceza verilirse verilsin Adalet’in tecelli etmeyeceği inancındadır. Gerçek yar-

gılama insanı insan olarak ezenlerin tümünün mahkeme önüne çıkarılacağı, sarhoş işkencecilerin teşhir edilip cezalarının verileceği yargılamalardır. Onlar ihtiyarlar kadar yaşlı olmadığı için muhakemeleri de kolay olur ve hiç olmazsa kısasa kısas kabilinden birkaçının da asılması vicdanları bir nebze olsun rahatlatır. Böyle bir şey de yapılamayacağı için meseleyi ilâhî adâlete tevdi edip “Mahkeme-i Kübrâ”yı beklemekten başka çare yoktur. Bakınız Türkistanlı Cedîdî Sadreddin Aynî ne diyor:

“Kelir elbet kelir elbet, zâlimleri tard etmeğe mahvetmeğe nöbet.”

Ülkücü olmakla ömrümce gurur duydum. Çocuklarıma idealistliğim, hatalarım, kötülüklerim ve varsa iyiliklerimden başka bırakacak hiçbir şeyim yok. Birkaç parça kitap ve bir miktar makale işte servetim... Şeyhim Ayhan Aksu kendi evinde yatalak duruma düşmeden evvel bana bir gün şunları söylemişti:

“Sen bu kapıdan kaç zamandır girersin, 44-45 yıl falan değil mi? Bu evin eşyasında hiç değişiklik gördün mü? Pencereleler, camlar, yer döşemesi aldığımız günkü gibi. Evimize en az 3 maaş girmiştir. Hiçbir yerde beş kuruşumuz yok bu dünyada. Senden 16 yaş büyüğüm, çok kahrımı çektin ama ben de senin her şeyine katlandım. Bundan pişman değilim. Türklüğüm, Türkçülüğüm, Ülkücülüğüm ve Müslümanlığım, hayatımın kazanımları benimle beraber gidiyor. Sana hep ne için katlandım biliyor musun? Şu kitaplarında adımın geçmesi bu dünyada kalıcı olan tek şeyimdir.”

Ben de şu fâni dünyadan şu üç kelimelik veda ile gideceğim: “AHH... MİLLETİM CANIM BENİM”.

Adana, 15 Ekim 2013

Ali BADEMCİ

HERGÜN GAZETESİ

ÜLKEMİZDEKİ gazetecilikten daha gazeteciliğimin ilk yıllarında hoşlanmamıştım. Ben liseyi bitirmiş, yüksek tahsile gitmek için imkân arıyordum ki adamın biri de devleti dolandırmış ve bir hayli yüklü bir para ile Antakya'da günlük bir gazete çıkarmaya başlamıştı. Ben zamanımın çoğunu o zamanki adı "Halk Kütüphanesi" olan kışın sıcak yazın serin mekânda geçirir ve bundan da pek hoşlanırdım. Tabii vatan kurtarmanın herkesin umurunda olmadığı zamanlardı. İşte bizim milliyetçilik ve ülkücülüğümüz o yıllarda yani 1966-67'lerde başlamıştı. İşte Nihal Atsız, Necdet Sancar, Alparslan Türkeş'li yıllar. 27 Mayıs ihtilalini pek iyi hatırlamam çünkü o zaman daha çocuk yaşlardaydık. Ancak milliyetçilik ve ülkücülük DP'li bir ailenin çocukları olarak bizleri çok etkilemişti. Bunda biraz da "Hatay Dâvâsı" sırasında Ankara'dan pompalanan rüzgârın etkisi olduğunu kabullenmek gereklidir. O yıllarda MHP'ye kişiliği oturmuş adam bulmak gibi bir zorluk vardı. Bu sebeple tez olgunlaştık ve gerek partinin gerekse ocağın her kademesinde çalışarak; bildiri dağıtmak, sokaklara yazı yazmak, afiş asmak 1968'li yıllarda gazetecilik yapmak gibi işler de gelip hep beni bulmuştur. Birçok akranıma göre kütüphane ve kitap merakımdan dolayı donanımlı olduğumu sanıyorum. Ama şunu itiraf

etmeliyim ki Anayurt Türkistan merakımın, çekik gözlü eşimin biraz da benzediği için Türkistanlı sanılmasıyla hiç ilgisi yoktur. Bu hususta ne hacıdan ne de bir hocadan etkilenmiş değilim. Tabii ki Atsız gibi büyükleri, Zeki Velidî gibi ustaları örnek almışızdır ama o yıllarda benim dünyamı kendisi aynı zamanda Türk Ocakları Genel Başkanı olan Osman Turan ve onun *Türk Cihan Hâkimiyeti Mefkûresi Tarihi* aydınlatmıştır.

Hayatta benim ilk kazandığım para, fikir işçiliğinden elde ettiğim o gazetede ki çalışmalarımın karşılığı idi. Mürettepliğin dışında o gazetede her şeyi yaptım. Başyazı gibi siyasi yazıdan, iç sayfaların tefrikaları ve düşünce yazılarına kadar bir gün boyunca bir daktilografin durmadan yazdıkları kadar malzemeyi dizgicilere aktarırdım. Kendimi geliştirmemde bu gazete ve ilk gazetecilik tecrübelerimin çok faydası oldu. Bir hayli kitap satın aldım ve artık gecemi gündüzümü bunlar dolduruyordu. Gazete sahibi çok ateşli bir milliyetçi fakat MHP'li olmayan bir Türkçü idi. İstanbul görmüş, bu işleri orada öğrenmiş bir adamdı.

O yıllarda devlete çok ağır takip masrafları yüklediği için oranın ülkücü gençlerine öldürtüldüğünü sandığım tanınmış bir TKP'linin olayını ertesi günkü gazetede güya çarpıtarak verdiğim için ileride başıma belâ olacak ve bu kitabın konusunu teşkil edecek "Kamuoyunu ülkücüler lehinde yönlendirmek" gibi ilk devlet sicilim de sanıyorum bu yayınlardan kaynaklanmıştı. Tabii daha sonra gerçekten ülkücü olan zanlılar yakalandı cezalarını çektiler.

Bir zaman sonra daha da düzgün bir iş bulunca Adana'ya geldim. Burada gazeteciliğin habercilik gibi yönlerinden ziyade kendimi bir takım seri yazılar ve röportajlar içinde buldum. İşte 1973-74'lü yıllarda *Korbaşılar* adlı kitabımın temelini teşkil eden yazılar *Bizim Anadolu Gazetesi'*nde uzunca bir zaman tefrika edildiği gibi yazdığım fikir yazıları ile de kendimi geliştirdiğimi sanıyorum. 1975'de

Korbaşılar, ağabeyimiz Erol Kılınç'ın Kutluğ Yayınları tarafından kitap yapıldı. Konusunda, hâlâ doküman ve yayın azlığından ötürü gündemdedir ve ilgililerce aranan bir kitap olmuştur. Sovyetler'in dağılıp da Türk Cumhuriyetleri'nin ortaya çıkmasıyla özellikle Özbekistan'da çok sükse yapmış, ders kitaplarının kaynağı olarak kullanılmıştır. O zaman çocuk aklımız ile bu işin ehemmiyetini belki Erol Abi biliyordu ama ben şahsen bilmiyordum.

Bunları ne diye anlattım ki? Benim cebimde para olduğu zaman şöyle bir Ankara, İstanbul gezer, parti marti dolaşır, param bittiğinde de gelirdim. İşte 1975'in böyle bir zamanında rahatsız olan Erol Kılınç'ı ziyaret maksadı ile İstanbul'a gittim. Ne olduysa dostum Yaşar Okuyan ile görüştük. Beni bırakmadı, ertesi gün gazete filan derken evinde misafir de etti. Israr ediyordu ki *Hergün Gazetesi*'ne gelelim. Yaşar, daha evvel *Bizim Anadolu*'da foto muhabiri idi. Şimdi ise Şükrü Saraçoğlu'na ait olan *Hergün*'ün Genel Müdürü olmuştu. Kim ne derse desin CHP'li bir ailenin çocuğu imiş ama sıkı bir ülkücüydü. Önde giden ülkücü arkadaşlar içerisinde birçoğu ile senli benli muhabbeti vardı. Ama bizim Ramiz Ongun'lar filan biraz da onu kızdırmak ve şakalaşmayı çok sevdiklerinden kendisine takıldıklarını birkaç defa gördüğüm için şu gazetecilik işi kafamı sarmıyordu. Hele hele Anadolu gibi küçük muhitlerde hiç mi hiç istemiyordum. Yedek subaylığa gidip dönüşte İstanbul'a taşınarak yine aynı sahada rızkımı aramak düşüncesindeydim. Ertesi gün rahmetli dostum Necdet Sevinç de araya girdi ve "Ben de geleceğim, beraber olalım." dedi. Bu arada Türkeş Bey'in müşaviri olan dostum Ramiz Ongun da işe müdahil olarak ve biraz da "Başbuğ"un seçim çevresi gibi mecburiyet ihtiva eden tavsiyelerle beni *Hergün* Adana Temsilcisi sıfatı ile buraya yolladılar.

Kısa bir süre içerisinde bugünkü Büyükşehir Belediyesi karşısı Borsa Çıkmaızı'nda *Günaydın Gazetesi* Bürosu üzerinde bir yer bulduk. Bir yıllık kira bedeli İstanbul'dan Adana'ya gönderildi ve ilgiliye ödeme yaptık. Büronun tefrişine Ağabey Remzi Durak çok yardımcı oldu. Adana'nın yavaş yavaş parsellendiği 1976'nın bu ilk aylarında CHP'li Belediye Başkanı Selâhattin Çolak'ın şımartmasıyla çevre her fraksiyondan gençlerle dolup taşıyordu. Sağolsun ülkücü şahıslar, öğretmenler ve gençler burayı çok benimsemişler, hiçbir şeyden çekinmeden gazeteye gider gelirlerdi. Yoğunluk dikkati çekmiş olacak ki bizim görevlilerle sürdürmeye başladılar. Bereket ki aklı başında abilerinin hepsini tanıyorduk. Şeyhim Ayhan Aksu ve daha sonra şehit edilen tarih öğretmeni Tefvik Pampal, ağabeylerden şimdi hakkın huzurunda olan işadamı ve çiftçi Yüksel Partal benim müdavimlerimdi. Kendisi sağ görüşlü olmakla beraber çok popüler bir kişiliği olan ve o yıllarda Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığını da yapmış olan Günaydın Temsilcisi Kurtar Çakın'ın benim bütün dostlarımla arası pek iyi idi. Bu sefer böyle sosyeteden insanlar "Vallahi biz MHP'lileri böyle tanımıyorduk" gibi sevgi yollu şeyler söylemeye başladılar. Gazetelerin temsilcileri benim tabii dostlarımdı ve her akşam yürüyerek cemiyete gider dostlarla sohbet ederdik. O yıllarda Başkan rahmetli Çoban Yurtçu idi ki kısa süre sonra *Cumhuriyet* Temsilcisi Mehmet Mercan Ağabey bu makama geldi. Beni pek severdi; yıllar boyu dostluğumuz hiç azalmadığı gibi, en kötü günlerimde bile arayarak beni buldu. Ben de kendisine olan itimadımın tamlığını belirtmek bakımından başkanı bulunduğu Basınevleri Yapı Koop.'a para eden neyimiz varsa satarak üye olduğumu belirteyim.

Bir hafta kadar sonra gazetenin sahibi, şimdi rahmetli olan Zeki Saraçoğlu, Genel Müdür Yaşar Okuyan ve Genel Yayın Müdürü Rahmetli Necdet Sevinç büro açılışı için

Adana'ya geldiler. Açılışa ülkücü arkadaşlar çok ilgi göstererek hep ellerinde o güne göre pahada ağır hediyelerle geldiler. Müteahhit Remzi Durak misafirlerimizi Adana kebab ile fevkalade ağırladı. Biliyor musunuz bilmiyorum ama Remzi Abi mezun olduğu Karadeniz Teknik Üniversitesinde başkanlık yapmış imanlı ve ihlaslı bir ülkücü idi. Ve tâkip eden zamanlarda da hiçbir şekilde bizden ayrılmadı.

Gazetenin sahibi Saraçoğlu mektepli bir gazeteciydi. Kendisi Siirt'ten, sanıyorum Arap'larındandı ama aile "Kürtçe" konuşuyordu. Yanılmıyorsam Adana'da ablası ve eniştesi oturuyordu. Onlarla konuşmalarına şahit oldum; yazdığım gibi hatırımda kalmış. Ayrıca o yıllarda aşırı AP'li görüşleri ile tanıdığımız A. Ajansı Adana Temsilcisi Fuat Yazgan'ın ana lisanının da aynı oluşundan ve Saraçoğlu ile çok yakın arkadaş bulunmalarından bu neticeye varmıştım. Sahip olduğu gazeteyi "Ülkücü" bir çizgiye çekmesinin sebebini ise Rahmetli Alparslan Türkeş'ten duymuştum ki "O benim asteğmenimdi" dediler. Zeki Saraçoğlu daha sonra satın aldığı *Orta Doğu Gazetesi*'nde de aynı politikayı ölünceye kadar sürdürdü ve sanıyorum şu anda çocuklarının idaresinde bulunan gazete aynı çizgide yayınını sürdürmektedir. Zeki Saraçoğlu'lu yıllar gazetede kötü yıllar değildi, çünkü rahmetli çok itibarlı bir insandı.

Hergün Bürosu öyle zengin imkânlarla donanmamıştı. O zamanlar çok kıymetli idi ama bir adet tercihli ve tenzilli telefonumuz vardı. Fotoğraf makinalarımız kullananların; hatta benim daktilom bile kendi malımdı. Çok sonraları bize bir "Erika" daktilo satın aldılar. Benimki o zamanın en kral daktilosu Facit idi.

Gazetenin açılışından birkaç gün sonra Türkeş Bey'den meşhur "Eğitimcilerin İstihdamı" talimatı geldi. Üç kişi olan bu ekip teşkilâtların pis işlere bulaşmasını önleyecek ve Ankara tarafından arandıklarında gazete kanalı ile bu-

lunacaklardı. Eğitimciler Av. Mehmet Sakarya, Ziraat Yük. Müh. Süleyman Koçel ve Ülkü Ocakları Başkanlığı yapmış olan Ziraat Fakültesi Öğrencisi Sabri Erdem. Üçünün de ahlâk, fazilet ve insanlığına diyecek yoktu. Sabri Adanalı, Süleyman Koçhisarlı, Sakarya ise Sivaslı idiler. Kültürlü insanlar değildiler. Ama Sakarya usta bir komitacı, rahmetli Süleyman seciye abidesi, Sabri ibadetinde ahlâklı bir gençti. Fakat nedense Sabri Bey çok sevilen bir adam değildi. Bunun en önemli sebebi biraz “yere bakan” karakterli oluşundandı. Yanındakilerle de iyi anlaşamadığı gibi teşkilâtlarla da sağlam bağları yoktu. Dünyada hiçbir insana karşı tavırlı olmayan şeyhim bile Sabri karşısında pek tedbirli idi. Ben ise en kıymetli adam olarak Süleyman’ı görür, Mehmed’in yiğit bir ülkücü olduğunu kabul eder, Sabri’yi de kendine ne kadar kızsam o kadar da severdim.

Her geçen gün Adana Hergün özellikle Çukurova milliyetçi aydınlarının uğrak yeri haline gelmişti. Öyle ki çok gün ziyaretçi akınından işimizi yapamaz hale geliyorduk. Burası tam bir tekke hâlini almaya başlamıştı. Tiraj da fena değildi. O zaman sayılı gazeteler Adana baskısı yapar, geri kalanlar uçak ile basılı olarak gelirdi.

O günlerde sanıyorum Aytaç Durak aklımıza girdi ve “Ülkü” ilâvede “Çukurovayı İdare Eden Rotaryanlar” diye çok sükse yapan bir dizi yaptık. Gerçi birçok insanın düşmanlığını çektik ama gazetenin tutması için böyle çıkışlara ihtiyaç vardı. Gazetenin çok kaliteli bir baskısı olmamasına rağmen reklâm gelirleri de fena değildi ve en azından büro İstanbul’a yük olmuyordu.